

[Hanne Reintoft.]

ger det kun noget om ministerens og forligspartiernes såkaldte sagkyndiges evne til at vurdere situationen. Der var allerede i 1966 mange, der advarede og forudsagde, at renten ville få et opsving som aldrig før, men man ville ikke høre efter. Lejerbevægelsens folk sagde det, store dele af fagbevægelsen sagde det, og mit eget parti sagde det meget eftertrykkeligt. I øvrigt understregede vælgerne også ved det efterfølgende valg, hvad de mente om det.

Det er rigtigt, som ministeren udtrykker det, at det væsentligste i lovforslaget er rentelåneordningen, der skal afløse rentesikringen. Det er derimod ikke spor rigtigt, når ministeren siger, at de foreslåede ændringer understreger boliglovgivningens sociale sigte. Det er faktisk en alvorlig tilsnigelse. Hvad er det nemlig, der sker, hvis rentelåneordningen gennemføres, og hvorfor er den foreslået?

Det fremgår efterhånden med al ønskelig tydelighed, at regeringens økonomiske politik spiller fallit: ingen undskyldning for det høje renteniveau, ingen undskyldning for de stadig stigende grundpriser og ingen undskyldning for kreditstramningen kan forklare, at netop disse faktorer, der gør en rentelettelse nødvendig, er blevet påført os udefra. De er en følge af den borgerlige regerings favorisering af monopoler, af arbejdsgivere, af grundspekulanter og af de børsmatadorer, der låner penge til byggeriet.

Hvorfor foreslår ministeren nu denne rentelåneordning? Det gør han, fordi det ellers simpelt hen bliver umuligt at leje de nye lejligheder ud til den skyhøje rente, der gælder i dag; det kniber allerede. Med rentelåneordningen bringes begyndelseslejen i nybyggeriet ned, hvis man ellers kan bruge udtrykket „bringes ned“ om en leje på 1.600-1.800 kr. om måneden, på en pris, der gør det muligt at få lejlighederne lejet ud, hvis man — og det er nok også en betingelse, for det udsulter jo faktisk folk at skulle betale den husleje — skaber et efterspørgselspres ved at sørge for, at der ikke bliver bygget mere end det absolutte minimum, og det er boligministeren jo temmelig skrap til i øjeblikket. Men samtidig bliver der indbygget en automatisk lejestigning i nybyggeriet, og de første omtrent 20 år vil lejen stige af sig selv. Ministeren mener håbefuldt, at tilbage-

betalingen vil blive lettet af prisudviklingen. Jeg tvivler ikke på, at den nuværende regering fortsat må regne med inflation, men mon ikke det er for optimistisk at tilrettelægge en politik, der som grundlag går ud fra, at vi har en VKR-regering i 10-15 år til? Med den boligpolitik, der føres, tror jeg slet ikke, det går.

Rentelåneordningen har som sagt indbygget lejeforhøjelse, der som udgangspunkt regner med en pris- og lønudvikling som den, vi har kendt i de seneste år. Tilbagebetalingen af lånene betyder, at boligudgifterne vil følge inflationen, og at lejerne i tilbagebetalingsperioden vil blive spændt nøjagtig lige så hårdt for som i de første år.

Set ud fra boligministerens helt privatkapitalistiske synspunkt må det være det helt ideelle, det kan jeg godt se. Spekulanterne, der låner penge ud til byggeriet, sikres simpelt hen maksimal profit, hvor staten som mellemed sørger for, at det, lejerne i de første år får som rentelån, som regel ydes til spekulanterne, og senere bliver tilbagebetalingen et led i statens finanspolitiske forbrugsbegrænsning. Det er ganske fikst regnet ud, når man ser det fra et ganske bestemt klassemæssigt synspunkt.

Mit parti sympatiserede ikke med rentesikringsordningen. Vi har gjort gældende, at det er en ordning, der flytter arbejdernes skattepenge over i lommen på storkapitalen. Men i forhold til rentelåneordningen må den siges at være knap så direkte.

Vi må tage afstand fra ministerens forslag om en rentelåneordning, for den bliver inflationsfremmende — endnu en ting, der bliver inflationsfremmende — den bygger ligefrem på inflationen, og den er ikke en hjælp til de boligsøgende, men igen kun en hjælp til spekulanterne.

Boligstøtten til enlige, der forflyttes, eller vi kan vel godt sige tvangsforflyttes, af arbejdsformidlingen, har vi absolut heller ingen sympati for. Jeg synes, det er dristigt, at boligministeren i den regering, der har frembragt flest krak og likvidationer, overhovedet tør fremsætte et forslag om at finansiere et byggeri til enlige, der tilflytter et område med henblik på beskæftigelse. Hvordan tør regeringen — og her er boligministeren den ansvarlige — regne med fast beskæftigelse i et geografisk område, når den økonomiske politik, der føres, tvinger